

Sygn. akt VIII C 713/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lipca 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: st. sekr. sąd. Izabella Bors

po rozpoznaniu w dniu 22 czerwca 2021 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W.

o zapłatę 14.510,42 zł

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 14.510,42 zł (czternaście tysięcy pięćset dziesięć złotych i czterdzieści dwa grosze) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 18 kwietnia 2019 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.867 zł (cztery tysiące osiemset sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. nakazuje zwrócić na rzecz pozwanego ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 158,93 zł (sto pięćdziesiąt osiem złotych i dziewięćdziesiąt trzy grosze) tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego.

Sygn. akt VIII C 713/20

UZASADNIENIE

W dniu 3 lipca 2020 roku powód (...) Sp. z o.o. w Ł., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko C. T..U. S.A. (...) w W. powództwo o zasądzenie kwoty 14.510,42 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 18 kwietnia 2019 roku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu podniósł, że w wyniku wypadku komunikacyjnego doszło do uszkodzenia samochodu marki M. o nr rej. (...) należącego do P. S.. W związku ze szkodą poszkodowany zawarł z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego marki P. (...) na czas niezbędny do likwidacji szkody oraz scedował swoje uprawnienia na rzecz powoda. W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego w kwocie 10.184,58 zł. Należność za najem wyniosła 24.695 zł jednak pozwany nie wypłacił dodatkowego odszkodowania. **(pozew k. 4-5)**

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu wyjaśnił, że pozwany uznał za zasadny okres 37 dni najmu oraz stawę dobową w wysokości 230 zł netto, pomniejszoną o wartość kosztów zaoszczędzonych.

Te wyrażały się kwotą 229,77 zł netto (37 x 6,21 zł netto) i odpowiadają sumie, jaką poszkodowany wydatkowałby na koszty eksploatacji własnego pojazdu. Wskazał, że na uznany czas najmu składają się: 24 dni w okresie od dnia 22 stycznia 2019 roku do dnia 14 lutego 2019 roku, tj. do dnia dokonania dodatkowych oględzin, 2 dni na organizację części zamiennych wraz z 2 dniami wolnymi od pracy, 8 dni (...) wraz z 2 dniami wolnymi od pracy, 1 dzień na odbiór pojazdu (28 lutego 2019 roku). Po dniu 28 lutego 2020 roku brak było podstaw do kontynuowania najmu, przez co roszczenie za dalszy okres nie jest celowym i ekonomicznie uzasadnionym wydatkiem. Odnośnie stawki najmu pełnomocnik wskazał, że poszkodowany nie zwrócił się do pozwanego o pomoc w zorganizowaniu najmu pojazdu zastępczego, naruszając tym samym obowiązek lojalności wobec dłużnika i minimalizacji rozmiaru szkody. **(odpowiedź na pozew k. 22-24v.)**

Replikując na powyższe pełnomocnik powoda podtrzymał powództwo w całości. Uzupełniając wyjaśnił, iż dopiero w dniu 7 marca 2019 roku pozwany przesłał poszkodowanemu poprawiony kosztorys, który wskazywał na dwukrotnie wyższe koszty naprawy, zaś pojazd zastępczy zwrócono w dniu 18 marca 2019 roku, w którym to dniu poszkodowany nie otrzymał jeszcze pełnego odszkodowania za naprawę. Pozwany dokonał bowiem dwóch dodatkowych dopłat w dniach 18 marca 2019 roku i 14 stycznia 2020 roku. Tym samym w dniu 15 lutego 2019 roku, oznaczonym przez pozwanego, jako pierwszy dzień na organizację części zamiennych, poszkodowany nie dysponował jeszcze żadnymi środkami na naprawę, nie miał także potwierdzenia przyjęcia odpowiedzialności za szkodę. To zatem pozwany poprzez zwłokę w podejmowanych działaniach uchybił obowiązkowi wynikającemu z art. 354 § 1 k.c. Odnośnie stawki za najem pełnomocnik podniósł, iż uszkodzony został samochód marki M. (...) klasa S, należący do klasy F, tak samo jak wynajęty pojazd P. (...). Zgodnie z informacją przesłaną przez ubezpieczyciela, dla tej klasy dobową stawką za najem wynosi 500 zł netto, tymczasem poszkodowany wynajął pojazd za kwotę niższą 449 zł netto. Na koniec wskazał, że pozwany nie wyjaśnił, na jakiej podstawie szacuje zaoszczędzone koszty na 6,21 zł netto za dobę. **(pismo procesowe k. 31-33v.)**

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie. Pełnomocnik pozwanego dodatkowo podniósł, że wynajęty przez powoda samochód P. (...) należy do klasy E, dlatego też kwestionuje stawkę za najem na poziomie 449 zł netto. W odpowiedzi na powyższe pełnomocnik powoda oświadczył, że zgodnie z zestawieniem S. Instytutu (...), uszkodzony pojazd i P. (...) należą do tej samej klasy pojazdów F. **(protokół rozprawy k. 60-61, k. 67-68, k. 84-87, k. 110-111, pismo procesowe k. 71-72, k. 84-87)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 stycznia 2019 roku miało miejsce zdarzenie drogowe, w wyniku którego uszkodzeniu uległ należący do P. S. samochód marki M. (...) klasa S o nr rej. (...). Sprawca kolizji był ubezpieczony w zakresie OC w pozwanym Towarzystwie (...).

Poszkodowany zgłosił szkodę ubezpieczycielowi sprawcy, który potwierdził fakt zgłoszenia szkody w piśmie z dnia 22 stycznia 2019 roku. W jego treści pozwany zamieścił informację na temat możliwości zorganizowania pojazdu zastępczego, wskazując w niej, że okres najmu nie powinien być dłuższy od czasu obiektywnie niezbędnego do naprawy uszkodzonego pojazdu, że wynajęty pojazd powinien być podobnej klasy, co pojazd uszkodzony, że dla klasy F stawka netto za dobę najmu wynosi 500 zł. Tego samego dnia pracownik pozwanego skontaktował się telefonicznie z poszkodowanym i zaproponował podstawienie na lawecie z W. samochodu zastępczego marki L. (...). P. S. obawiając się ewentualnych kosztów związanych z transportem pojazdu zastępczego, skontaktował się z powodową firmą, w której ustalił, że może wynająć samochód zastępczy P. (...) za stawkę niższą, niż przewidzianą przez pozwanego. **(zeznania świadka P. S. 00:10:20-00:29:56 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 19 marca 2021 roku, potwierdzenie przyjęcia zawiadomienia o szkodzie k. 34-35v., z akt szkody: potwierdzenie okoliczności wypadku, fotokopia potwierdzenia zawarcia ubezpieczenia OC; okoliczności bezsporne)**

W związku z uszkodzeniem pojazdu P. S. zawarł w dniu 22 stycznia 2019 roku z powodem umowę najmu samochodu zastępczego, na mocy której wynajął samochód marki P. (...), oznaczony w umowie, jako przynależny do klasy F.

Stawka dobowa została w umowie określona na kwotę 449 zł netto. Do umowy poszkodowany złożył oświadczenie, że nie prowadzi działalności gospodarczej, nie jest płatnikiem podatku VAT i nie ma możliwości odliczenia tego podatku od wynajmu pojazdu zastępczego.

Tego samego dnia P. S. przeniósł na powoda przysługującą mu wobec pozwanego oraz sprawcy szkody wierzytelność pieniężną z tytułu najmu pojazdu zastępczego w związku z likwidacją szkody z dnia 21 stycznia 2019 roku. **(zeznania świadka P. S. 00:10:20-00:29:56 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 19 marca 2021 roku, umowa przelewu wierzytelności k. 9, umowa najmu pojazdu zastępczego k. 10-10v., oświadczenie k. 11, okoliczności bezsporne)**

Pierwszy kosztorys naprawy pozwany sporządził w dniu 3 lutego 2019 roku. Po jego otrzymaniu, w dniu 11 lutego 2019 roku poszkodowany zgłosił konieczność wykonania dodatkowych oględzin, które miały miejsce w dniu 14 lutego 2019 roku. W dniu 18 lutego 2019 roku pozwany powiadomił P. S. o wypłacie odszkodowania w wysokości 12.048,56 zł. Następnie, po przeprowadzeniu drugich oględzin, w dniu 26 lutego 2019 roku ubezpieczyciel sporządził drugi kosztorys, na gruncie którego koszt naprawy uszkodzonego pojazdu wyliczył na kwotę 23.531,94 zł (po zastosowaniu 50% rabatu). Kosztorys ten został przesłany poszkodowanemu dopiero w dniu 7 marca 2019 roku. Pismem z dnia 26 marca 2019 roku pozwany powiadomił P. S. o dopłacie odszkodowania w wysokości 11.483,38 zł. **(zeznania świadka P. S. 00:10:20-00:29:56 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 19 marca 2021 roku, decyzja k. 36, k. 41-41v., informacja o procesie likwidacji szkody k. 37, kosztorys k. 38-40v., z akt szkody: kosztorys, pismo z dnia 8.02.2019 roku; okoliczności bezsporne)**

Poszkodowany zdał pojazd zastępczy w dniu 18 marca 2019 roku po odbiorze swojego samochodu po naprawie.

W dniu 22 marca 2019 roku powód wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 24.695 zł tytułem wynajmu pojazdu zastępczego za okres 55 dni.

Decyzją z dnia 10 maja 2019 roku pozwany poinformował o przyznaniu odszkodowania w wysokości 10.184,68 zł w oparciu o przedmiotową fakturę. W treści decyzji wyjaśnił, że za uzasadniony i pozostający w związku ze szkodą uznał 37-dniowy okres najmu pojazdu zastępczego obejmujący: okres do dnia wykonania dodatkowych oględzin – 14 lutego 2019 roku, 2 dni organizacyjne (15-18 lutego 2019 roku), 8 dni (...) (18-27 lutego 2019 roku) oraz jeden dzień organizacyjny na odbiór pojazdu (28 lutego 2019 roku). Odnośnie stawki dobowej podał, że dokonał jej weryfikacji do kwoty 230 zł netto, tj. do poziomu oznaczonego w piśmie z dnia 22 stycznia 2019 roku. Jednocześnie wskazał, że należne świadczenie zostało pomniejszone o kwotę 229,77 zł netto (37 x 6,21 zł netto) tytułem kosztów zaoszczędzonych. **(zeznania świadka P. S. 00:10:20-00:29:56 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 19 marca 2021 roku, faktura k. 13, nota obciążeniowa k. 23, potwierdzenie odbioru k. 24-25, decyzja k. 16-17, z akt szkody: kalkulator kosztów eksploatacyjnych; okoliczności bezsporne)**

W piśmie z dnia 4 czerwca 2019 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 14.510,42 zł tytułem odszkodowania za najem pojazdu zastępczego. W odpowiedzi pozwany podtrzymał pierwotną decyzję. **(wezwanie do zapłaty k. 14, potwierdzenie nadania przesyłki k. 15, z akt szkody: pismo z dnia 14.06.2019 roku; okoliczności bezsporne)**

Zgodnie z segmentacją rynku wykonaną przez S. Instytut (...), pojazdy marki M. (...) i P. (...) należą do klasy F pojazdów (auta luksusowe). **(segmentacja rynku k. 76-83)**

Technologiczny czas naprawy samochodu M. (...) wynosił 9 dni roboczych, zaś czas naprawy tego pojazdu po uwzględnieniu 3 dni na komplementację części zamiennych, 1 dnia na utwardzenie lakieru, 1 dnia na inne czynności administracyjno-techniczne, wynosił 14 dni roboczych. Uzasadniony czas naprawy rzeczonoego auta, a tym samym uzasadniony czas najmu pojazdu zastępczego, wynosił 65 dni.

Pojazdy marki M. (...) i P. (...) wg klasyfikacji stosowanej przez wypożyczalnię pojazdu należą do klasy F. **(pisemna opinia biegłego sądowego k. 93-100)**

Do dnia wyrokowania strona pozwana nie zapłaciła kwoty dochodzonej przedmiotowym powództwem. (**okoliczność bezsporna**)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, których prawdziwość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto zeznania świadka oraz pisemną opinię biegłego sądowego Ł. G.. Oceniając opinię biegłego Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zawartych w jej treści wniosków, opinia ta była bowiem rzetelna, jasna, logiczna oraz w sposób wyczerpujący objaśniająca budzące wątpliwości kwestie. Wydając opinię biegły oparł się na zgromadzonym w aktach sprawy materiale dowodowym, w tym na dokumentacji sporządzonej w toku procesu likwidacji szkody. Opinia biegłego nie była kwestionowana przez strony procesu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie zasady odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody statutowane w przepisie art. 436 k.c., oraz – w związku z objęciem odpowiedzialności posiadacza pojazdu obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej – przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j Dz.U. 2013, poz. 392 ze zm.). W kwestii zakresu szkody i odszkodowania obowiązują reguły wyrażone w przepisach ogólnych księgi III Kodeksu cywilnego, tj. przepisy art. 361 § 2 k.c. oraz art. 363 k.c. Zastosowanie w przedmiotowej sprawie znajdują także przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące ubezpieczeń majątkowych.

W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zaś zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody – odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku, ograniczona jest jedynie kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c., art. 36 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Zakład ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z umowy ubezpieczenia przejmuje obowiązki sprawcy wypadku. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń nie może wykraczać poza granice odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, ale również nie może być mniejsza niż wynikła na skutek ruchu pojazdu mechanicznego szkoda.

Poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, art. 822 § 4 k.c.).

W przedmiotowej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego z dnia 21 stycznia 2019 roku, w wyniku którego samochód marki M. (...) klasa S uległ uszkodzeniu. Do zdarzenia drogowego doszło z winy osoby ubezpieczonej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych

w pozwanym Towarzystwie (...). Przedmiotem sporu nie była zatem zasada odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę. Pozwany nie kwestionował także uprawnienia poszkodowanego do wynajęcia pojazdu zastępczego na czas likwidacji szkody. Oś sporu w niniejszej sprawie stanowiła stawka dobową za najem (przy czym spór ten, o czym będzie mowa niżej, miał w istocie pozorny charakter i wynikał z błędnego założenia pozwanego), którą pozwany określił na kwotę 230 zł netto, okres najmu pojazdu oraz możliwość potrącenia przez pozwanego z należnego powodowi świadczenia kwoty zaoszczędzonej.

Odnosząc się do zarzutów pozwanego godzi się przypomnieć, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Jednakże, jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały 7 sędziów z dnia 17 listopada 2011 roku (III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28), nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane. Istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2 k.c., art. 362 k.c. i art. 826 § 1 k.c.). Na ubezpieczyciela ciąży w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji gwarancyjnej ubezpieczyciela. W tożsamy sposób wypowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 lutego 2019 roku (III CZP 84/18, OSNC 2020/1/6), akcentując, że w ramach tego obowiązku powinnością poszkodowanego, jako wierzyciela, jest lojalne postępowanie na etapie likwidacji szkody przez ograniczanie zakresu świadczenia odszkodowawczego ubezpieczyciela, a nie zbędne powiększanie wysokości szkody. Brak podjęcia takich działań mimo, że leżały w zakresie możliwości poszkodowanego, nie może zwiększać odszkodowania należnego od ubezpieczyciela zobowiązanego do naprawienia szkody. W tym zakresie należy proporcjonalnie wyważyć interesy poszkodowanego i ubezpieczyciela kierując się standardem rozsądnie myślącej osoby, która określone zachowanie uznałaby za celowe, konieczne i racjonalne ekonomicznie. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2017 roku (III CZP 20/17, OSNC 2018/6/56), wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy przypomnieć należy, że dzień po szkodzie pozwany przekazał poszkodowanemu informację na temat organizacji pojazdu zastępczego, w treści której wyjaśnił m.in., że okres najmu nie powinien być dłuższy od czasu obiektywnie niezbędnego do naprawy uszkodzonego pojazdu, że wynajęty pojazd powinien być podobnej klasy, co pojazd uszkodzony, że dla klasy F stawka netto za dobę najmu wynosi 500 zł (!). Tego samego dnia P. S. podpisał z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego marki P. (...) za stawkę dobową 449 zł netto, a więc niższą od stawki oznaczonej przez ubezpieczyciela. W świetle zebranego materiału dowodowego, w szczególności załączonej segmentacji rynku sporządzonej przez S. (...) oraz treści opinii biegłego sądowego, nie budzi wątpliwości, że uszkodzony samochód marki M. (...) i wynajęty pojazd marki P. (...), należą do tej samej klasy pojazdów F. Brak jest zatem podstaw do przyjęcia, że poszkodowany wynajmując od powoda samochód marki P. (...) naruszył zasadę minimalizacji rozmiarów szkody, skoro w istocie wynajął auto za stawkę niższą, niż oferowaną przez ubezpieczyciela. W rzeczywistości zatem spór co do wysokości dobowej stawki najmu miał pozorny charakter i wynikał z błędnych założeń poczynionych przez pozwanego, który nie podważał uprawnienia P. S. do wynajmu samochodu zastępczego tożsamej klasy, co pojazd uszkodzony, tj. klasy F.

W ocenie Sądu poszkodowany był także uprawniony do użytkowania wynajętego auta przez okres 55 dni. Nie powielając ustaleń faktycznych przypomnienia wymaga, że ostateczny kosztorys naprawy pozwany przesłał P. S. dopiero w dniu 7 marca 2019 roku, natomiast uzupełniające świadczenie wypłacił w dniu 26 marca 2019 roku, a więc już po zdaniu samochodu zastępczego. W drugiej kolejności uwypuklić należy, że uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego nie ogranicza się wyłącznie do technologicznego czasu naprawy. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 lutego 2019 roku (III CZP 84/18, OSNC 2020/1/6), odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu najmu pojazdu zastępczego zmierza do wyeliminowania negatywnych następstw majątkowych doznanych przez poszkodowanego w

wyniku uszkodzenia pojazdu i obejmuje rzeczywisty okres pozbawienia poszkodowanego możliwości korzystania ze swojego pojazdu. Odpowiedzialność ta nie ogranicza się do czasu technologicznej naprawy lecz obejmuje wszystkie obiektywne czynniki wpływające na proces naprawy np. możliwości organizacyjne warsztatu naprawczego, obłożenie zamówieniami, dni wolne od pracy, oczekiwanie na części, przekazanie pojazdu do naprawy i jego odbiór, czynności ubezpieczyciela w toku likwidacji szkody. W ocenie Sądu nie sposób podzielić przy tym stanowiska, że poszkodowany winien rozpocząć naprawę uszkodzonego pojazdu przed otrzymaniem od ubezpieczyciela końcowego kosztorysu, czy też wypłatą świadczenia. Powyższe wymagałoby bowiem angażowania przez poszkodowanego własnych środków pieniężnych bez gwarancji, że wydatek taki zostanie w przyszłości zrefundowany w całości przez ubezpieczyciela. Dlatego też Sąd podziela w pełni zajęte przez biegłego sądowego w opinii stanowisko, że kluczowym momentem, w którym poszkodowany mógł bez ryzyka rozpocząć naprawę uszkodzonego pojazdu jest moment przekazania przez TU informacji o pełnym zakresie uszkodzeń, który w realiach niniejszej sprawy przypada na dzień 7 marca 2019 roku. Uwzględniając wyliczony przez biegłego czas naprawy (14 dni) oraz dni wolne od pracy (9-10, 16-17 i 23-24 marca), poszkodowany był uprawniony do korzystania z samochodu zastępczego przez łączny okres 65 dni, tj. do dnia 27 marca 2019 roku. O czym zaś była mowa wyżej, P. S. zdał samochód już w dniu 18 marca 2019 roku. Na marginesie zauważenia wymaga, że nawet przyjmując czas naprawy ustalony przez pozwanego, a wynoszący 11 dni (8 dni (...), 2 dni na organizację części zamiennych plus 1 dzień na odbiór pojazdu) i uwzględniając dni wolne od pracy, najem pojazdu byłby zasadny do dnia 22 marca 2019 roku, a zatem sporny okres najmu i w tym przypadku należałoby uznać za w pełni uzasadniony. Zdaniem Sądu opinia biegłego Ł. G. stanowi przekonujący i miarodajny dowód w sprawie. Opinia ta odzwierciedla staranność i wnikliwość w badaniu zleconego zagadnienia, wyjaśnia wszystkie istotne okoliczności, podaje przyczyny, które doprowadziły do przyjętej konkluzji, a równocześnie jest poparta głęboką wiedzą i wieloletnim doświadczeniem zawodowym biegłego. Jednocześnie opinii tej nie podważają pozostałe dowody zebrane w sprawie, nie była ona również kwestionowana przez strony procesu.

Reasumując Sąd uznał, że P. S. był uprawniony do wynajęcia pojazdu zastępczego na okres 55 dni za stawkę 449 zł netto za dobę. Jednocześnie, w ocenie Sądu, pozwany nie udowodnił (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), że po stronie poszkodowanego powstały zaoszczędzone koszty w wysokości 229,77 zł netto, albowiem załączona w poczet akt szkodowych tabela z kalkulacją nie poddaje się jakiegokolwiek weryfikacji.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 14.510,42 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 18 kwietnia 2019 roku do dnia zapłaty.

Termin wymagalności świadczeń przysługujących poszkodowanemu od zakładu ubezpieczeń z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów określa art. 14 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego (art. 14 ust. 2 ustawy). Niespełnienie świadczenia w terminie powoduje po stronie dłużnika konsekwencje przewidziane w art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie (§ 2 art. 481 k.c.).

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c., zasądając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.867 zł, na którą złożyły się: opłata sądowa od pozwu – 750 zł, wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika w stawce minimalnej – 3.600 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł oraz zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego – 500 zł.

Ponadto Sąd nakazał zwrócić na rzecz pozwanego ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 158,93 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.